

13 Octobre 1908 23me année N. 6912

10 ΦΥΓΗ

ՕՐԱՅԹԵՐ

Ազգական գրք

Հ Ա Ր Ա Ջ Ա Վ Ա Ր Ա Ջ Ա Վ

10 PARAS

ԳԵՐԱՎԱՆ Թ ՕՍՏ. ԿԱՅԱՐՈՒԹԵԱՑ
ՅԱՐԱԲԵՐՈՒԹԻՒՆԵՐԸ

Սահմանադրական նրանի մը մէջ, կառավագայութիւնը ժողովրդացին զգացումներու հարադարձատ թարգմանը ըլլալու է խսկապէս քանի որ ժողովուրդը ինքն է որ իր օքնագիրները և վարչիները կ'ընտրէ, պականն եթէ հարեւանցի ակնարկ մը նևանք շուրջներնիւ, պիտի տեսնենք որ իրականութեան մէջ տարբեր է այս յարարութիւնը։ Կառավարէ կառավարական առաջնորդութիւնը մէջ աւելի անկատերան ցոյցերը ո'քափի որ աշ հաստատուն ըլլայ, կրնայ մէկ քանի անկարեւսը Հայերու գործերն են։ Եթէկ իրիկուսն թերթին մէջ, Պերի ներ Թավելլարի Հոռմի թթմակիցը հետաքառ Այս վտանգը մենք աչքի առջեւ ունենաւուեալ բառերը կը դնէ Սէլլմ Մէլնոմէ փաշայի որդւոյն։ Հայի պէտի ըլլանը։

«Օմ! Կայսրութեան մէջ հոկտող իր ման հասնք մը գոյութիւն չունի. հոն Գերեսնիոյ հմանեամբ միակ զգացում մը կը տիրապետէ երախտագիտութիւնը։ Մէր ծարայեղութիւններէ հեռու մնալ և իրնոց որշուներուն ու գործունէութիւններուն մէջ դրական հիմներէ չզատուիր։ Այս պատճառով յաճախ պահուած են ժողովուածի մէջ ավագանական ապրանքները պօյքօթի են։

(*) Իրականութիւնը եկաւ առաջացուցանիլ և աւելի ճարտարօրէն հիւսուած որշուներուն ու գործունէութիւններուն մէջ դրական հիմներէ չզատուիր։ Այս պատճառով յաճախ պահուած են ժողովուածի մէջ ավագանական ապրանքները պօյքօթի են։

ԱՐԵՒԵԼՔԻ ԹԵՐԹՈՆԸ

ՏԱՅԹԻ

ՍԱՍՈՒԿԱՆ ՎԵՊ

(24)

Մի քանի ըստեից յիսոյ լուրի և զաւ հո-
ղալու անընդհան ձայն, որ ձևագնեաւ,
սամոկանալով և ապս աստիճանսբար
նուազելով, վերջը հեղձուցիչ խոխոսցի
փոխուեցաւ: Օրիորդը ժնցուեցաւ: Այդ-
տկամայ հոգը ծանօթ էր նրան և ամբողջ
ամրոցին և նա դուրս էր վիժում խորտակ-
ուուծ կործքից և վաստ թռոքերից: Այժմ
գիտէր օրիորդը միջուկում էր նա այն
անգութ պատուէրի մասին, որ տուեց
իւր հաւատաբիմ ծառոցին... Մի քանի
ամենու հաւաքեց օրիորդը ծաղկիների
տերեւները, ծզօննեց և թերթիկները
մի քանի անգամ վերջացրեց այդ գործը,
բայց գարձեալ աւելի մանրացնելով,
ցրի տուեց յատակի վրայ, Այդ գործու-
ութիւնը կրկնում էր նա, մինչեւ գուրս
եկաւ արկինը:

— Այդ ի՞նչ է, այդ ո՞վ արեց — հար-

որ գեռ երկար տանձվում էր նա այն
և պատուէրի մասին, որ տուեց
իւր հաւատաբիմ ծառոցին... Մի քանի
ամենու հաւաքեց օրիորդը ծաղկիների
տերեւները, ծզօննեց և թերթիկները
գէպի պարտէցը:

Նրան տեսնելով, Յօւսիկի աշքիրը
վառուեցան: Նա հետեւեց, թէ դէպի
ո՛ր կողմը գնայ օրիորդը, մանաւանդ
երը նկատեց, որ խորամանկ աղջիկը
մեկնելու միջոցին ձեռքը տարաւ գէպի
աշանջը: Այդ նրանց մէջ մի պայ-

համկացրու, որ իշխան Մուշեղին ի
տայ, որ նա այսօր մեր ակինոց մօ-
չը գայ... Գնա՛, միտչացիր:

Այս ծանր եղանակը, որով ար
նեց օրիորդը այդ խօսքերը, Յո-
մունալ տուեց իւր սիրային գո-
րանքը, և նու զարմուցած կերպով
ցրեց:

— Ինչու Մուշեղ իշխանը չ
ճաշի, ի՞նչ կայ...

— Բան կայ... յատու կ'առեր,

Յանիկործ գունաթավուեցաւ նաև, որպէս գունաթավում է մի մարդ, և բրկայծակը շանթում է մերձակայքում և որի մասին մտածում էր: Նու վերառեց Վահանի ձին, այսինքն միտեւոց վրայ դրած երկու բարձերը, մէկը նետեց դահնաման հեծնելով, արևոտներով խթահարել և ձեռքերով մարակել իւր նժոյ-դին, ուրախուրախ կրկնելով՝ «Հու... Հու...» Երբ տեսաւ, որ իւր անշնորք նժոյգը տեղից էրոյ: Այդ գործողութիւններից յետոյ, նա կրկնին մօտեցաւ առանձ-և վայր ցտտիեց կահուորուկի վրայից, որ այլ խաղաղիք գտնելու համար: Չար-րաձին խեց ծոլկազմուների մէջ դրած փունչերից մէկը: Այդ միջոցին վրայ հասած օրիորդը և հազիւ կարողացաւ նրա ձեռքից տվառել փունչը: Բայց ծոլկազմուների մոտ առաջ կայդած էր մարդկանց գունչը և առաջ կայդած էր մարդկանց գունչը: Եթէ կայդած էր մարդկանց գունչը, ուր վայր չը դարձնելու համար՝ մի քանի խելի է լինում որուաման անեղ գլորդիւնը: Բայց նրա լսածը երկու բառերը էին միայն: մէկը Մոշելի անունը, միւսը՝ մի այլ սոսկալի բառ...
Սիրութից մի քանի թանգարին բռովէներ, բայց նրա համար մի գործ պատրաստեց, որի մասին մտածում էր: Նու վերառեց Վահանի ձին, այսինքն միտեւոց վրայ դրած երկու բարձերը, մէկը նետեց դահնաման հեծնելով, արևոտներով խթահարել և ձեռքերով մարակել իւր նժոյ-դին, ուրախուրախ կրկնելով՝ «Հու... Հու...» Երբ տեսաւ, որ իւր անշնորք նժոյգը տեղից էրոյ: Այդ գործողութիւններից յետոյ, նա կրկնին մօտեցաւ առանձ-և վայր ցտտիեց կահուորուկի վրայից, որ այլ խաղաղիք գտնելու համար: Չար-րաձին խեց ծոլկազմուների մէջ դրած փունչերից մէկը: Այդ միջոցին վրայ հասած օրիորդը և հազիւ կարողացաւ նրա ձեռքից տվառել փունչը: Բայց ծոլկազմուների մոտ առաջ կայդած էր մարդկանց գունչը և առաջ կայդած էր մարդկանց գունչը: Եթէ կայդած էր մարդկանց գունչը, ուր վայր չը դարձնելու համար՝ մի քանի խելի է լինում որուաման անեղ գլորդիւնը: Բայց նրա լսածը երկու բառերը էին միայն: մէկը Մոշելի անունը, միւսը՝ մի այլ սոսկալի բառ...
Սուսնձնարանում աիրեց խորին լուռ-թիւն: Այժմ առաջուայ շշնջիւնն անգամ չէր լսվում: Երեւում էր, որ ափկանց իուստուկանի մօտ կարող էր առաջնական մակար, վերջին պատուերը և տեսնել այդ անկար-գութիւնը: Նու գտու իւր սիրուհին վարդենի-ների թվերի մօտ, բայց ոչ այնպէս ու-րախ, որպէս սովոր էր նրան հանդիպել այսուղի: Նու գեւ նոր էր սկսել վնջել իւր փունչը:
Այժմ առելի կոտոց էին խօսում և իւեղձ օրիորդը ամբողջ մարմնով լսելիք էր դարձել, բայց ոչնույն չէր լսում: Երա սիրու բարտիում էր հատաքրքրութիւնից և արեւան ջերմութիւնը այրում էր թշնրը: Եթէ մօտեցաւ դաշճի դռանը, որ ինքը կազդիէ էր, բացարեց յետոյ սկսեց բաւական էր նրան գիտենալ, թէ ում օրիորդը քոնեց նրա ձեռքից, համարես բռնութեամբ գուրս քարշեց դահնձիք: Բայր կը պարզէր, Դռան փեղկը ներքեւի կողմից բոլորովին ուրու կերպով չէր կցուած գործիրի վրայ սկսուած անրեւները և ծաղիկների թերթիկները հաւաքեւիլով: Բարձերը դեռ ընկած էին իրանց անդում: Բաւական գործ կար, որ եթէ տիկնը գորգերի վրայ սկսուած անրեւնը կարած գուրս գուրտ ինէր, նրան վրաղուած նեղ բացուածք: Նա կուացտ, սկսեց այդ մանական նշուն էր, որի խմասան այն էր, մի ուշացիր...
— Ե՞ս որ իմ տէրը պէտք է զի թէ կանչում է նրան: Յուսիկը ընկերների ուշադրութիւնը իւր վրայ չը դարձնելու համար՝ մի քանի խելի է լինում որուաման անեղ գլորդիւնը: Բայց նրա լսածը երկու բառերը էին մատում, տեսնում եմ, որ Վահանը ամեն ինչ տակ-նուվրայ է արել: Էնց որ ինձ տեսու, իսկոյն իախուաւ:
— Այս, չարաձի, — բացականչեց զայ-րացած մոցը, — երբ պէտք է խելքի լսվում: Երեւում էր, որ ափկանց իուստուկանի մօտ կարող էր առաջնական մակար, վերջին պատուերը և տեսնել այդ անկար-գութիւնը:
— Այս, չարաձի, — բացականչեց զայ-րացած մոցը, — երբ պէտք է խելքի լսվում: Երեւում էր, որ ափկանց իուստուկանի մօտ կարող էր առաջնական մակար, վերջին պատուերը և տեսնել այդ անկար-գութիւնը:
— Ես սիրոյն կը հասաքիմ, ափկին, իւեղձ օրիորդը ամբողջ մարմնով լսելիք էր դարձել, որ տիկնը կարող էր յսմա-ների թվերի մօտ, բայց ոչ այնպէս ու-րախ, որպէս սովոր էր նրան հանդիպել այսուղի: Նու գեւ նոր էր սկսել վնջել իւր փունչը:
— Երեւի, ինձ համար է, — ասաց պատուինին և մօտեցաւ գրկելու նրան: Յուսիկը կազդի էր, բացարեց յետոյ սկսեց բաւական էր նրան գիտենալ, թէ ում օրիորդը քոնեց նրա ձեռքից, այդ շնորհի վրայ սկսուած անրեւները և ծաղիկների թերթիկները հաւաքեւիլով: Կայդած գունչը առաջնորդ էր մարդկանց գունչը: Եթէ կայդած էր մարդկանց գունչը, ուր վայր չը դարձնելու համար:
— Ի՞նչ գործ, — հարյուրեց պատուինին վշտացած ձայնով, առաջին անգամ մի այդպիսի ուսունութիւն անսնելով սիրած գուրս գուրտ կողմից: Այդպիսի ուսունութիւնը անսնելով սիրած գուրս գուրտ կողմից:

Գառանի չարութիւնը թէեւ խլեց օ- բացուածքից նայել։ Ոչինչ չէր երեւում։ տեսնէր էին ահում։ և սեղանն էին — Գառանի մօս, մի կերպով (Նարունա

Digitized by srujanika@gmail.com

